

ПЕТОМИНУТНЕ ПРИЧЕ

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ И БАСНЕ

Илустрovala Сара Уголови

Вук И СЕДАМ ЈАРИЋА

Бајка браће Грим

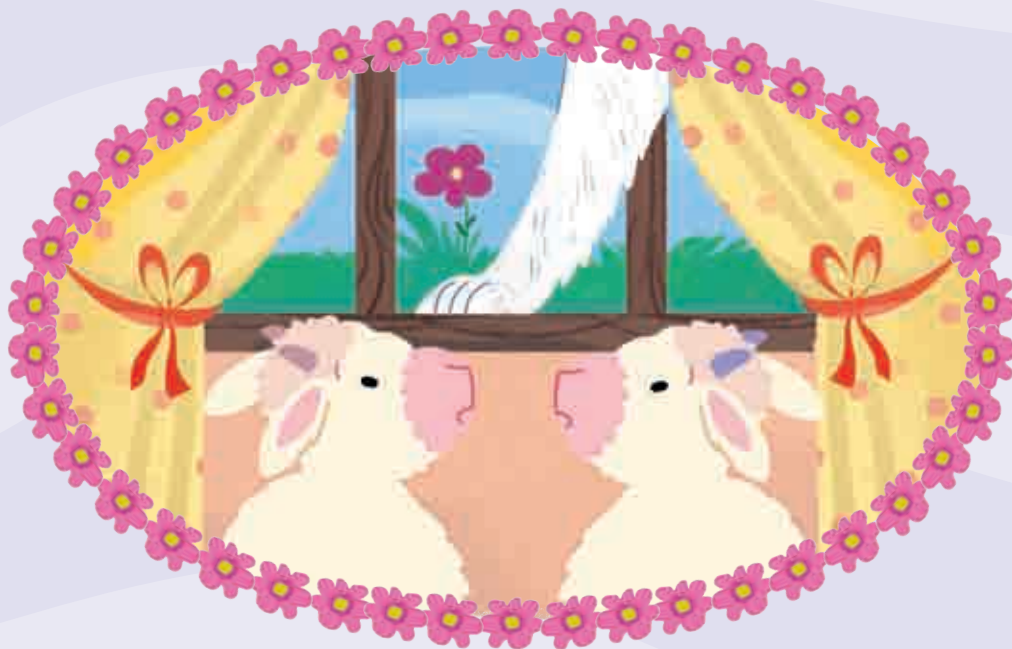
У једној великој долини живела коза са својих седам јарића. Једног дана коза рече малишанима: „Драга децо, идем у шуму по храну. Морам вас оставити саме, али упамтите: никоме не отварајте врата, а нарочито не великом, страшном вуку. Знате да је веома опасан!“

„Не брини, мамице, иди без бриге“, уверавали су је јарићи, па је коза замекетала и пошла на пут. Али вук се сакрио у башти иза жбуна, те је чуо све што је мајка рекла својим јарићима. Чим је коза нестала са видика, вук покуца на врата и рече: „Отворите, драги моји јарићи, то сам ја, ваша мама. Заборавила сам ташну.“ „Ти уопште не звучиш као наша мама“, одговорили су јарићи сумњичаво. „Глас наше маме је нежан и мио, а твој храпав и дубок.“ „То је зато

што сам промукла, децо моја. Хајде, отворите ми“, упоран је био вук, али јариће је било тешко насамарити. „Ни случајно, одлази одавде!“ Како је вука морила глад, желео је да се што пре дочепа јарића, па је наумио да брже-боље поједе теглу меда да му глас буде умилнији. Прогутао је мед у једном залобају, па кренуо назад ка кући јарића. „Отворите ми врата, слатки јарићи. Глас ми је веома нежан, чујте само! То сам стварно ја, ваша мама!“, покушао је да их заваре. „Ако си ти стварно

наша мама, онда нам покажи шапе!“, повикали су јарићи. „О не, како ћу сад?“, забринуо се вук. Његово крзно било је тамно, а козе су беле као снег. А онда се нечег досетио.

Отрчао је у воденицу и гурнуо шапу у џак брашна, па се вратио јарићима. Затим је прислонио брашњаву шапу на прозор и завапио: „Мили моји јарићи, отворите. Погледајте, то сам ја, ваша мама.“ Кад су спазили белу шапу, јарићи су

престали да се плаше,
па су отворили врата.

„Насамарио сам
вас! Сада ћу вас
све смазати!“,
зарежао је
вук. Зачас се
нашао у кући
и прогутао
јариће. А

онда се једва
одгегао у башту
пуног стомака и
легао под дрво у
хлад да се одмори.

Убрзо је склопио очи и

заспао. Али нису сви јарићи завршили у вуковом стомаку као што је мислио. Најмање јаре је умукло и сакрило се у кутију зидног сата. Кад се коза вратила, јаре је дрхтећи од страха изашло из скровишта и испричало мами шта се догодило. „Значи тако вас је зли вук насамарио!“, казала је мама милујући своје јаре. „Време је да га неко научи памети!“ Потом су отишли у кухињу, узели конач, иглу и

маказе, па изашли у башту. Док је вук гласно хркао, коза му је маказама пререзала трбух из којег су јарићи промолили главе. Живи и здрави, искакали су једно за другим, пресрећни што су на слободи и што виде своју маму. Коза је затим трбух напунила камењем, па га зашила. Кад се вук најзад наспавао, помислио је: „О мој бого, баш се тешко варе ови јарићи, није требало да их поједем све одједном.

Тако ми је тешко у стомаку, једва дишем!“ Пошто му се и грло осушило, отишао је до реке да се напије воде. Али чим се нагнуо над водом, тешко

камење га повуче доле и стровали се у реку. Иако је једва сачувао живу главу, научио је лекцију. Од тог дана више се никад није дрзнуо да узнемирава козу и њене јариће.

МАГАРЕЋА КОЖА

Бајка Шарла Пероа

Некада давно живео један краљ, толико вољен од свог народа да су га сматрали најсрећнијим краљем. Осим што је имао жену и кћер које је много волео, велико краљевство, поданике који су га поштовали, имао је и чаробног магарца под којим би се сваког јутра

појављивали дукати. Али једног дана краљица изненада умре, а краљ се ожени злом и таштом женом. Завидна и љубоморна на његову кћер, убедила је краља да је отера са двора и усмрти магарца. Принцеза је тако данима лутала од села до села у потрази за преноћиштем, огрнута само магарећом кожом. Напослетку је стигла у суседно

краљевство, где је на једном
имању нашла посао као праља.
Како није скидала онај необични

огртач, људи је прозваше
Магарећа Кожа. Сваке вечери
када заврши са пословима у
кући, девојка је одлазила у своју
собу да се окупа, рашчешља косу,

обуче балску хаљину и стави раскошан накит с драгуљима.

Једне вечери је крај прозора угледа згодни принц који се
ту задесио на коњу. Био је то престолонаследник који се у
девојку смртно заљубио на први поглед. Младић је почео да
се распитује по краљевству желећи да дозна ко је та лепа
незнанка, али му мештани рекоше да је то обична праља

коју зову Магарећа Кожа. Чувши то, из истих стопа је објавио да ће девојку оженити, а краљ и краљица се разбеснеше.

„Не можеш оженити праљу!“ Принц, међутим, није престајао да мисли на незнанку, те се убрзо разболео од туге. Краљ и краљица су из очаја послали по најбоље

куваре из краљевства који би му скували најукуснија јела, али младић за то није желео ни да чује. Једина жеља коју је имао била је пита коју би му направила праља са имања.

Стражари су брже-боље отишли до имања и наредили Магарећој Кожи да испече питу за принца. Девојка се бацила на посао, али је у журби заборавила да скине драгоцени прстен који јој је склизнуо с прста и завршио у тесту.

Чим је пита била готова, стражари су је однели принцу који се халапљиво бацио на њу, умало прогутавши

онај прстен. Принц онда заповеди стражарима: „Позовите на двор све девојке из краљевства. Оженићу се оном којој овај прстен припада!“ Све племкиње из краљевства пожуре на двор, али прстен ниједној није одговарао. Убрзо се у двору нашла и Магарећа кожа. Кад је ушетала у престону дворану, проломи се громогласан смех јер је девојка носила похабану и ружну магарећу кожу. Иако је није препознао,

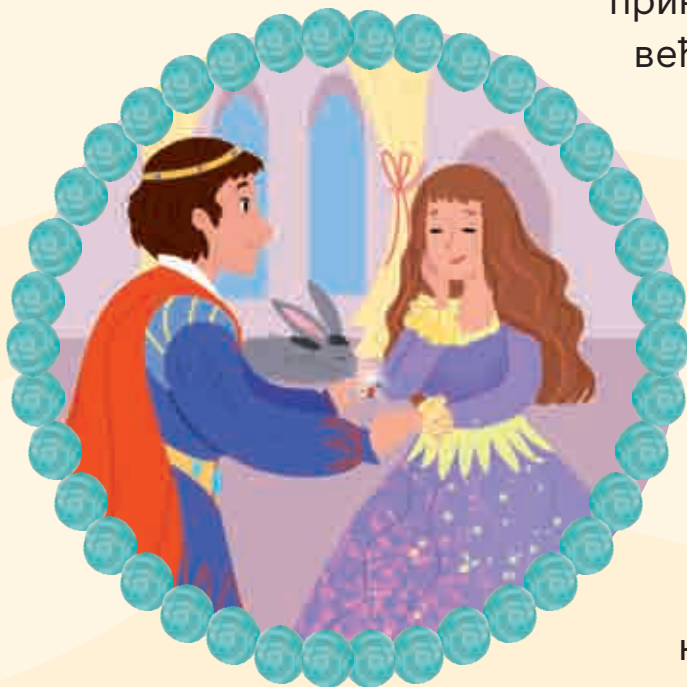
принц јој се није подсмевао, већ јој је с осмехом пришао.

Прстен који јој је ставио био је као саливен!

Принц је заљубљено зурио у девојку, па јој је одмах изјавио љубав и запросио је. Девојка је истог трена свукла магарећу кожу и заблистала у величанственом

краљевском руху. Краљ и краљица су им тад дали

благослов, те су почели с припремама за венчање на које су позвали и принцезиног оца. Краљ се горко покајао што је умало изгубио кћер јединицу, па је нову жену протерао с двора. Чим је стигао на венчање, чврсто је загрлио ћерку и замолио за опроштај, а потом су заједно уживали у весељу и слављу.

РАЈСКИ ВРТ

Бајка Ханса Кристијана Андерсена

Некада давно живео један мудар и веома радознао краљевић. Како је уживао у читању, имао је пуно књига. Из њих би читао о најудаљенијим местима на свету, сазнавао о далеким земљама и народима, али постојало је једно место о којем није било ни речи. Био је то Рајски врт о којем је краљевић даноноћно мислио, па је решио да га пронађе по сваку цену. Тражио је одговор и распитивао се, али баш нико није умео да му помогне, па ни његова бака која је одувек знала одговор на сва питања. Зато једног дана краљевић крете на пут, али пред сумрак из сивих

